

ISBN 978 90 00 40379 0
ISBN 978 90 00 40468 1 (e-book)
NUR 285

© 2014, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Elite*
oorspronkelijke uitgave © 2013 HarperCollins Publishers, New York

www.bestofyabooks.nl
www.kieracass.com

tekst © 2013 Kiera Cass
vertaling Hanneke van Soest
ontwerp stofomslag Tim Beeren, T.I.M Design
ontwerp bandomslag Evelyn Rogers
kaart schutbladen © 2015 by Sandra Suy
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Trommel de bedienden op! De koningin is wakker!
(Voor mama)

De hemel boven Angeles was kalm en vredig. Een poosje bleef ik roerloos liggen luisteren naar Maxons ademhaling. Ik betrapte hem steeds minder vaak op rustige, ontspannen momenten, dus ik genoot hier met volle teugen van. Het deed me deugd dat hij zich goed leek te voelen als we samen waren.

Nadat het aantal deelnemers aan de Selectie was teruggebracht tot zes meisjes, leek hij meer gespannen dan toen we met z'n vijfentwintigen arriveerden. Misschien had hij gehoopt dat hij meer tijd zou hebben om zijn keus te bepalen. Ik wist dat het door mij kwam dat hij meer tijd nodig had, en daar voelde ik me wel een beetje schuldig over.

Prins Maxon, troonopvolger van Illea, vond mij leuk. Vorige week vertelde hij me dat, als ik gewoon, zonder voorbehoud, tegen hem zou zeggen dat ik net zoveel om hem gaf als hij om mij, de wedstrijd afgelopen zou zijn. Soms speelde ik met die gedachte en vroeg ik me af hoe het zou zijn om de enige te zijn voor Maxon.

Maar het probleem was dat ik hem niet voor mezelf had. Er waren hier nog vijf andere meisjes, meisjes met wie hij afspraakjes maakte en die hij lieve woordjes in hun oor fluisterde, en ik wist niet wat ik met die situatie aan moest. Bovendien was het zo dat als ik ja zou zeggen tegen Maxon, ik ook ja zou moeten zeggen tegen de kroon. Het liefst verdrong ik die gedachte, omdat ik niet wist wat dat voor mij betekende.

En dan was Aspen er natuurlijk ook nog. Puur theoretisch was hij mijn vriendje niet meer. Hij had het uitgemaakt, nog voordat ik werd uitgekozen voor de Selectie. Maar toen hij hier opdook als paleiswacht, liep mijn hart weer over van de gevoelens die ik met veel moeite had weten te verbannen. Aspen was mijn jeugdliefde en ik was die van hem.

Maxon was niet op de hoogte van Aspens aanwezigheid in het paleis. Hij wist alleen dat ik iemand had achtergelaten die ik probeerde te vergeten. Edelmoedig gaf hij me de gelegenheid om met mezelf in het reine te komen. Ondertussen probeerde hij uit te zoeken of hij met iemand anders gelukkig zou kunnen zijn, voor als ik uiteindelijk toch niet van hem bleek te kunnen houden.

Terwijl ik hem vlak boven mijn hoofd hoorde ademen, vroeg ik me af hoe het zou zijn om gewoon van Maxon te kunnen houden.

‘Weet je wanneer ik voor het laatst echt naar de sterren heb gekeken?’ vroeg hij.

In een poging warm te blijven in de koele Angeliaanse avondlucht, nestelde ik me dicht tegen hem aan op onze plaid. ‘Geen idee.’

‘Een paar jaar geleden had ik een leraar die me les gaf in sterrenkunde. Als je goed kijkt, kun je zien dat de sterren eigenlijk allemaal verschillende kleuren hebben.’

‘Wacht eens! Wil je zeggen dat je voor het laatst naar de sterren keek omdat het moest van je leraar? Dus je doet het nooit voor je plezier?’

Hij grinnikte. ‘Plezier? Dat moet ik in mijn agenda plannen, ergens tussen budgetoverleg en beraad over infrastructuur in. O ja, en de besprekingen over oorlogsstrategie niet te vergeten. Daar ben ik trouwens heel slecht in.’

‘Waar ben je nog meer slecht in?’ vroeg ik, terwijl ik mijn hand over zijn gesteven overhemd liet glijden. Aangemoedigd door mijn aanraking trok hij met de hand die hij achter mijn rug hield cirkels over mijn schouder.

‘Waarom wil je dat weten?’ Hij deed alsof hij geïrriteerd was.

‘Omdat ik nog maar zo weinig van je weet en omdat je altijd zo

volmaakt lijkt. Het zou fijn zijn om te merken dat je dat niet bent.’

Hij kwam overeind. Steunend op zijn elleboog keek hij me aan. ‘Je wéét dat ik dat niet ben.’

‘Weten is een groot woord,’ antwoordde ik. Onwillekeurig raakten we elkaar telkens even aan. Onze knieën, onze armen, onze vingers...

Hij schudde zijn hoofd. Om zijn lippen speelde een flauw glimlachje. ‘Oké dan. Ik kan geen oorlogje spelen. Daar ben ik beroerd in. En ik gok dat ik ook heel slecht ben in koken. Ik heb het nog nooit geprobeerd, dus...’

‘Nog nooit?’

‘Het is je misschien niet ontgaan dat er hordes mensen klaarstaan die jou dag en nacht willen volstoppen met eten? Toevallig willen ze dat bij mij ook.’

Ik grinnikte. Thuis kookte ik elke dag. ‘Vertel verder,’ commandeerde ik. ‘Waar ben je nog meer slecht in?’

Hij hield me tegen zich aan en zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Niet zo lang geleden heb ik nog iets ontdekt...’

‘Vertel op.’

‘Ik blijf verschrikkelijk slecht uit jouw buurt te kunnen blijven. Dat is een groot probleem.’

Ik glimlachte. ‘Heb je het echt geprobeerd?’

Hij deed alsof hij daarover nadacht. ‘Eigenlijk niet. En reken er ook maar niet op dat ik dat ga doen.’

We lachten zacht en bleven elkaar vasthouden. Op dit soort momenten kon ik me makkelijk voorstellen dat de rest van mijn leven ook zo zou zijn.

Zacht ritselende bladeren kondigden aan dat er iemand naderde. Hoewel we niets verkeers deden, voelde ik me toch een tikje opgelaten. Snel kwam ik overeind. Toen er een paleiswacht om de hoek van de heg verscheen, volgde Maxon mijn voorbeeld.

‘Majesteit,’ zei de wacht, en hij maakte een lichte buiging. ‘Neem me niet kwalijk dat ik u stoor, maar het is echt niet verstandig om zo laat nog buiten te zijn. De rebellen zouden...’

‘Begrepen,’ antwoordde Maxon zuchtend. ‘We komen zo binnen.’

De wacht liet ons alleen en Maxon draaide zich weer naar me toe. ‘Nóg een minpuntje van me: ik begin mijn geduld te verliezen met de rebellen. Die vechtpartijen hangen me de keel uit.’

Hij stond op en stak zijn hand uit. Terwijl ik die pakte keek ik hem aan, ik zag de frustratie en het verdriet in zijn ogen. Sinds het begin van de Selectie waren we twee keer aangevallen: de eerste keer door de Noordelijken, die vooral uit waren op het veroorzaken van onrust, en de keer daarna door de moordzuchtige Zuidelijken. Hoewel ik dus nog niet zo veel ervaring met de rebellen had, kon ik me heel goed voorstellen dat hij er genoeg van begon te krijgen.

Maxon raapte de plaid op en klopte die uit. Ik zag aan zijn gezicht dat hij het jammer vond dat onze avond samen alweer voorbij was. ‘Hé,’ zei ik, en ik dwong hem me aan te kijken. ‘Ik vond het leuk.’

Hij knikte.

‘Nee, echt,’ zei ik, terwijl ik naar hem toe liep. Hij nam de plaid in zijn andere hand zodat hij zijn vrije arm om me heen kon slaan. ‘Dat moeten we vaker doen. Dan kun je me vertellen welke ster welke kleur heeft, want dat zie ik echt niet.’

Hij glimlachte triest. ‘Soms wilde ik dat alles makkelijker was, gewoner.’

Ik draaide me naar hem toe zodat ik mijn armen om hem heen kon slaan. Hij liet de plaid vallen en deed hetzelfde. ‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, Majesteit, maar ook zonder paleiswachten bent u allerm minst gewoon.’

Zijn gezicht ontspande zich iets, maar hij bleef ernstig. ‘Als ik gewoner was, zou je me leuker vinden.’

‘Ik weet dat je het moeilijk vindt om te geloven, maar ik vind je juist leuk zoals je bent. Ik heb alleen meer...’

‘Tijd nodig. Ik weet het. En die geef ik je ook. Ik zou alleen willen weten of je dan ook echt bij me wilt blijven.’

Ik draaide mijn hoofd om. Dat kon ik niet beloven. In mijn hart maakte ik voortdurend afwegingen tussen Aspen en Maxon, maar ze waren me eigenlijk even lief. Geen van beiden had mijn voorkeur,

behalve als ik met een van hen samen was. Op dit moment was ik in de verleiding tegen Maxon te zeggen dat ik uiteindelijk voor hem zou kiezen. Maar dat kon ik niet doen.

‘Maxon,’ fluisterde ik. Op zijn gezicht stond een verslagen uitdrukking omdat ik niet op zijn laatste opmerking inging. ‘Dat kan ik je niet zeggen. Maar wat ik je wel kan zeggen, is dat ik graag hier wil zijn en dat ik wil weten of er een kans is voor... voor...’ Ik hakte omdat ik niet goed wist hoe ik het moest zeggen.

‘Voor ons?’ gokte Maxon.

Ik glimlachte, blij dat hij me meteen begreep. ‘Ja. Ik wil weten of we een kans hebben om “ons” te worden.’

Hij streek een lok haar over mijn schouder. ‘Ik denk dat die kans erg groot is,’ zei hij zakelijk.

‘Dat denk ik ook. Ik heb alleen... nog wat tijd nodig, goed?’

Hij knikte en zag er weer wat gelukkiger uit. Zo had ik gewild dat onze avond zou eindigen: hoopvol. En misschien nog met iets anders. Ik leunde naar voren en keek Maxon vragend aan.

Zonder ook maar een moment te aarzelen, boog hij zich naar me toe en kustte me. Het was een warme, tedere kus, die maakte dat ik me bemind voelde en me op de een of andere manier naar meer deed verlangen. Ik zou hier nog uren kunnen blijven staan, alleen maar om uit te vinden of ik ooit genoeg zou krijgen van dat gevoel.

Maar Maxon deed een stap achteruit. ‘Laten we gaan,’ zei hij plaagerig. Hij trok me mee in de richting van het paleis. ‘We kunnen maar beter binnen zijn, voordat de wachters ons op hun paarden en met getrokken lansen komen halen.’

Toen Maxon me achterliet bij de trap, was ik opeens doodmoe. Ik sleepte mezelf bijna de treden op naar de eerste verdieping, waar ik de hoek omsloeg naar mijn kamer. Plotseling was ik weer klaarwakker.

‘O!’ riep Aspen, die net zo verbaasd was als ik. ‘Ik ben vast de slechtste wacht ter wereld. Ik dacht dat je op je kamer was.’

Ik grinnikte. Er werd verondersteld dat ’s nachts minimaal één dienstmeisje de wacht hield bij een Elite-lid. Dat vond ik niet prettig.

Daarom had Maxon erop aangedrongen dat er dan eenwachter bij mijn deur zou staan, voor het geval dat er iets ergs gebeurde. Nu was het zo dat negen van de tien keer Aspen op wacht stond. Het idee dat hij zich bijna elke nacht voor mijn deur bevond, was opwindend en beangstigend tegelijk.

Zodra Aspen begreep wat het betekende dat ik niet veilig in mijn bed lag, betrok zijn gezicht. Opgelaten schraapte hij zijn keel. 'Heb je het leuk gehad?'

'Aspen,' fluisterde ik, en ik keek om me heen of er niemand in de buurt was. 'Maak je niet druk. Dit hoort nou eenmaal bij de Selectie.'

'Zo maak ik toch geen kans, Mer? Hoe kan ik met hem concurreren als ik je bijna nooit zie?'

Hij had gelijk. Maar wat kon ik eraan doen? 'Wees alsjeblieft niet boos op me, Aspen. Ik doe mijn best om duidelijkheid te krijgen.'

'Nee, Mer,' zei hij, nu weer teder. 'Ik ben niet boos op je. Ik mis je.' Omdat hij het niet hardop durfde te zeggen, vormde hij met zijn mond de woorden: Ik hou van je.

Ik smolt van binnen. 'Ik weet het.' Ik legde mijn hand op zijn borst en vergat even welk risico we liepen. 'Maar dat verandert niets aan de situatie. We zijn nu hier en ik hoor bij de Elite. Ik heb tijd nodig, Aspen.'

Hij nam mijn hand in de zijne en knikte. 'Die kan ik je geven. Maar... Probeer ook wat tijd voor mij te vinden.'

Ik wilde het niet weer hebben over hoe moeilijk dat was, dus glimlachte ik alleen maar voordat ik mijn hand wegtrok. 'Ik moet gaan.' Zacht sloot ik de deur achter me.

Tijd. Daar vroeg ik wel vaak om, de laatste dagen. Als ik daar maar genoeg van had, zou alles vanzelf goed komen, hoopte ik.

2

'Nee, nee,' zei koningin Amberly lachend. 'Ik had maar twee bruidsmisjes, ook al vond Clarksons moeder dat ik er meer moest nemen. Ik wilde alleen mijn zussen en mijn beste vriendin, die ik toevallig tijdens mijn Selectie-tijd had leren kennen.'

Ik gluurde naar Marlee en was blij verrast dat ze ook net naar mij keek. Voordat ik naar het paleis vertrok, dacht ik dat geen van de misjes aardig zou zijn omdat er te veel op het spel stond in deze wedstrijd. Maar Marlee had me al bij de eerste ontmoeting omhelsd en vanaf dat moment hadden we elkaar gesteund. Op een enkele keer na hadden we nooit onenigheid gehad.

Een paar weken eerder had Marlee me verteld dat ze eigenlijk niets voor Maxon voelde. Toen ik had doorgevraagd, was ze dichtgeklapt. Ik wist dat ze niet boos op me was, maar ik had me dagenlang eenzaam gevoeld, totdat we het lieten rusten.

'Ik wil zeven bruidsmisjes,' zei Kriss. 'Tenminste, als Maxon mij kiest en ik een bruiloft met alles erop en eraan krijg.'

'Ik neem echt geen bruidsmisjes,' zei Celeste vinnig. 'Die leiden alleen maar af. De bruiloft wordt uitgezonden op tv en dan moeten alle ogen op mij gericht zijn.'

Ik kookte van woede. Zelden kregen we de kans met koningin Amberly te praten en nu moest Celeste, dat verwende nest, het zo nodig voor ons verpesten.

'Ik wil wat van de traditionele gebruiken van mijn cultuur op